

for Fremtiden, og det skal nok vise sig, at den vil blive fuldt saa nødvendig som hidtil. Jeg for mit Vedkommende vedkender mig at være en Ven af dette Samarbejde og dets Fortsættelse, og jeg anser det for at være den eneste Maade, hvorpaa Radikalismen kan holdes Stangen. Set fra det Synspunkt synes jeg derfor, det er saa naturligt, som noget kan være.

Endnu har jeg et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Det ærede Medlem nævnte tre Hovedopgaver, der kunde fremkomme. De to første var Hærsagen, som han kaldte den, og det finansielle Spørgsmaal. Begge disse har jeg for mit Vedkommende omtalt. Det tredje var Valgkredsordningen, som jeg gerne vil skænke en ganske kort Omtale. Mine Bemærkninger ere ikke saa meget foranledigede af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Ringkøbing, som af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der henholdt sig til nogle Ord, jeg skulde have udtalt ved et Møde i Ribe for nogen Tid siden, og hvorefter han sluttede, at jeg kom i væsentlig Uoverensstemmelse med det ærede Medlem fra Ringkøbing. Det er for øvrigt nok muligt, at dette er rigtigt, at der der er en Uoverensstemmelse med ham. Men det ærede Medlem sagde, at jeg ogsaa skulde have udtalt mig om Ophævelsen af den privilegerede Valgret til Landstinget. Forholdet er imidlertid simpelthen det, at jeg har udtalt mig imod en hvilken som helst Forfatningsforandring, som ikke medfører Indførelse af Forholdstalsvalg til Folketinget, og det staar jeg ved. Om hele Højre er enig med mig heri, skal jeg lade staa hen. Men sikkert er det, at jeg henholder mig til, hvad jeg for 3—4 Aar siden udtalte personlig, og som jeg ved, at i alt Fald den største Del af Højre er enig i, nemlig at det har ikke nogen Art af Interesse for en Valgkredsordning, som ikke indfører Forholdstalsvalg. Om Forandringen saa er lille eller stor, om den skal tages i et eller to eller flere Tempi, som det hedder, er mig ganske ligegyldigt. Naar blot det første Tempo ogsaa tager Indførelsen af Forholdstalsvalg til Folketinget med, kunne vi for min Skyld godt gaa med til Forhandling derom. Det, jeg har sagt i Ribe, er,

at det ikke er os, der have forlangt den privilegerede Valgrets Afskaffelse. Det er jo Venstre, men saa er intet naturligere, end at vi, naar de Herrer vide, at vi ikke ere stemte derfor, fordi den ikke har gjort os nogen Skade, og vi ingen Grund se til dens Afskaffelse, saa sige: Ville de Herrer af med den, maa de fortælle, hvad de ville sætte i Stedet. Førend de have gjort det, er det umuligt for os at have nogen Mening om, hvorvidt vi overhovedet kunne gaa ind paa det. Jeg har erklæret mig villig til Forhandling om dette som om et hvilket som helst andet Punkt, men jeg gentager, at for at man overhovedet med nogen Nytte skal kunne forhandle paa dette Omraade, er det nødvendigt, at man medoptager Bestemmelsen om Indførelse af Forholdstalsvalg til Folketinget. Dette synes jeg er rigtigt at sige allerede paa dette Tidspunkt, da der bliver talt saa meget om det. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) synes nemlig at have en afgjort Mening om, at det gaar ganske simpelt af sig selv efter den af ham udkastede Plan om de to Afsnit, hvori det skal tages. Jeg tror aldeles ikke, det vil gaa saa simpelt, jeg skønner ikke, der er Grund til at dele i to, hvad man kan tage i eet Skridt, naar Betingelsen er og maa være: Forholdstalsvalgmaadens Indførelse.

Der var en Ting, jeg glemte at sige før, da jeg var ved den finansielle Del. Det var det, at det var en mærkelig Udtalelse af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) at opfordre Regeringen til at se at dække Deficitet saa godt som muligt ved at sælge Grunde. At det nuværende Tidspunkt skulde være et heldigt Tidspunkt til at sælge Statens store Grunde under Militæretaten, betvivler jeg, thi jeg tænker mig, at til dem af disse Arealer, som virkelig ere noget værd, er først og fremmest Københavns Kommune delvis Liebhaber, men jeg skønner ikke, at dens Status er af en saadan Natur, at den kan være nogen stærk Liebhaber paa nuværende Tidspunkt. Jeg skulde derfor være mere tilbøjelig til at mene, at man skal vente med at skille sig af med Statens store Arealer, hvorpaa der, naar det rette Tidspunkt er kommet, kan grundes store Indtægter. Men at sælge uden videre for, hvad man kan faa, gaar neppe an, og det er heller ikke nødvendigt.